

El compromís d'uns joves

Joan Lafarga *Escriptor i Geògraf*

Sense mordassa

Avui toca parlar bé d'algú. Ja costa. De fet, des d'aquesta tribuna, ho he fet molt més del que els meus detractors, els valerosos i inefables anònims, reconeixen. No és pas a ells a qui haig de complaure. Ben mirat no haig de complaure ningú. Dir les coses i prou.

Parlaré, doncs, dels nois i noies que fan de caps/monitors d'agrupaments i esplais. ¿Qui els mana d'embolicar-se amb unes responsabilitats desproporcionades, aguantant els nostres fills els dissabtes i molts diumenges, a canvi de res? Vull dir a canvi de res material. Perquè ells argumenten que ho fan perquè els agrada i que rebent l'estima i el respecte de la canalla a la que eduquen ja en tenen prou.

Crec que en una època en què preval exageradament el que és efímer, el que no costa esforç, el banal, el consum desafortat i la simplicitat de valors, aquests nois i noies s'esforcen en recordar-nos que hi ha coses que poden millorar. I a sobre ho fan sense rebre res més a canvi que la satisfacció intangible de complementar l'educació dels nostres fills i filles en uns principis que la societat ja no transmet i que les famílies no poden oferir. I els són un exemple vital. Fan que s'ho passin bé i que es formin en uns valors que semblen d'una altra època. De quan ens pensàvem que les coses podrien seguir altres camins. Les *xiruques* han deixat pas a les botes de *Goretex*, els anoraks escalfen més, com també els sacs de dormir. Ja no poden fer focs de camp perquè ara els boscos es cremen però les cançons que canten han canviat poc. Han canviat poc perquè les lletres continuen vigents. I ells ens ho recorden. És cert que s'han adaptat als nous corrents i ja no enterren les deixalles com fèiem nosaltres, ara se'n cuiden de reciclar-les, i fan servir *internet* per avisar-nos de reunions o excursions. Són els signes dels temps. Però la meva sensació és que la transmissió dels valors de la companyonia, del compromís i la pertinença a un país i a una llengua estan on eren.

Quan la majoria de joves transiten superficialment sobre el temps amb l'únic objectiu de l'oci desbocat i el consumisme irracional, ells en ensenyen que es pot ser jove i compromès. Trobar qui es vulgui desprendre del seu temps per dedicar-lo als altres, en aquest cas als més petits, és insòlit. És un luxe. I encara més perquè estan en període de formació i ho han de compaginar amb els estudis. I ho fan.

Ens demostren també, i això és molt important, que per ser crític i transformador cal treballar de valent, cal ensenyar que podem inventar relacions diferents i millors, cal educar i educar-nos. Perquè les societats no les canvien quatre brètols tirant pedres a la policia o destrossant aparadors o cridant més que enraonant, sinó aquells que traginen compromís i implicació social. Els nostres nois i noies són persones de qui la societat és deutora. Als altres els acabarem portant a coll entre tots.

Entusiastes de la vida, de l'esforç, de la humanitat, amants del nostre país i de la seva llengua, moltes gràcies a tots i a totes. Algú ho havia de dir.